



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Gzz 51/05
18.05.2005. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Lucije Dragojlović i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužilaca **AA i BB**, čiji je punomoćnik AB, protiv tužene **Osnovne škole "VV"**, radi naknade, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti podignutom od strane Republičkog javnog tužilaštva u Beogradu Gt-I-2275/04 od 8.oktobra 2004. godine, protiv presude Opštinskog suda u Kruševcu P.761/03 od 4.februara 2004. godine i presude Okružnog suda u Kruševcu Gž.999/04 od 16.juna 2004. godine, u sednici održanoj 18.maja 2005. godine, doneo je

R E Š E N J E

UKIDA SE presuda Okružnog suda u Kruševcu Gž.999/04 od 16.juna 2004. godine i presuda Opštinskog suda u Kruševcu P.761/03 od 4.februara 2004. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kruševcu P.761/03 od 04.02.2004. godine, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužilaca kojim je tražena naknada troškova prevoza za period od 01.09.2001. godine do 01.12.2003. godine, u bliže navedenim iznosima. Odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove.

Odlučujući o žalbi tužilaca, Okružni sud u Kruševcu, presudom Gž.999/04 od 16.06.2004. godine, odbio je žalbe kao neosnovane i potvrdio navedenu prvostepenu presudu.

Protiv presuda Opštinskog suda u Kruševcu i Okružnog suda u Kruševcu, Republičko javno tužilaštvo u Beogradu je podiglo zahtev za zaštitu zakonitosti zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti u smislu člana 400. u vezi člana 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da je zahtev za zaštitu zakonitosti osnovan.

Prema činjeničnom stanju utvrđenom od strane nižestepeni sudova, tužioci su zaposleni kod tužene i sa porodicama su živeli i radili u GG. Suprug tužilje AA je 1992. godine prešao u DD sa radom, a tužilja je ostala da radi u GG. Tužilja je u mestu rada dobila garsonjeru, površine __m², u kojoj je stanovala sa porodicom, a nakon preseljenja porodice u DD, tužilja je nastavila da tu garsonjeru koristi u toku radne nedelje, a vikendom odlazila za GG, gde joj živi porodica. Tužena je putne troškove tužilje plaćala do avgusta meseca 2001. godine, kada je prestala sa plaćanjem. Tužilac BB, takođe ima obezbeđen stan u GG, gde radi, a u pitanju je montažna kuća u blizini VV, gde stanuje preko radne nedelje, a vikendom putuje u ĐĐ, gde mu živi porodica. Tužiocu BB je takođe škola plaćala prevoz do avgusta meseca 2001. godine, a od tada se ta naknada ne plaća.

Polazeći od navedenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su zaključili da je neosnovan tužbeni zahtev kojim je traženo da se tužena obaveže da im plati naknadu za prevoz u navedenom periodu.

Osnovano se u zahtevu za zaštitu zakonitosti ističe da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo, zbog čega i činjenično stanje nije pravilno i potpuno utvrđeno. Na zaposlene u školama primenjuju se odredbe

Zakona o radnim odnosima u državnim organima, kao i Uredba o naknadama i drugim primanjima zaposlenih u državnim organima i izabranih, odnosno postavljenih lica ("Sl. glasnik RS" br. 37/94, 40/94, 37/2001, 37/2004 i 88/2004). Odredbom člana 21. navedene uredbe propisano je da naknada troškova prevoza pripada zaposlenima u državnim organima i izabranom, odnosno postavljenom licu radi posete užoj porodici, od koje, u smislu člana 20. stav 1. ove uredbe, živi odvojeno i to četiri puta mesečno, u visini stvarnih troškova, a najviše do visine cene autobuske karte. Prema tome, tužioci imaju pravo na naknadu za troškove prevoza radi posete užoj porodici četiri puta mesečno, ukoliko žive odvojeno od svoje uže porodice. Odvojeni život od porodice, u smislu ove uredbe, postoji kada zaposleni u državnom organu i izabrano, odnosno postavljeno lice koje ima porodicu nema rešeno stambeno pitanje u mestu u kome radi, a članovi njegove uže porodice žive odvojeno van tog mesta (član 20. stav 1. navedene uredbe). Zaključak nižestepeni sudova da tužioci imaju rešeno stambeno pitanje ne može se, za sada, sa sigurnošću prihvatiti. Činjenica da tužilja AA stanuje u garsonjeri, a tužilac BB u montažnoj kući, nije dovoljna da se izvede zaključak da tužioci imaju rešeno stambeno pitanje u mestu rada, s obzirom da članovi njihove uže porodice žive odvojeno van tog mesta.

Sa iznetih razloga, a na osnovu člana 395. stav 2. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci.

U ponovnom postupku prvostepeni sud će, sa sigurnošću, u skladu sa primedbama i stavovima iznetim u ovom rešenju, utvrditi činjenično stanje, koje je od odlučnog značaja za pravilnu primenu materijalnog prava, a naročito da li se stanovanje u mestu rada tužilaca može smatrati rešenim stambenim pitanjem za njihovu porodicu, a zavisno od toga da li imaju pravo na naknadu troškova prevoza četiri puta mesečno u navedenom periodu.

Predsednik veća

sudija,

Vojimir Cvijović,s.r.

Za tačnost opravka

an